

22 maart

“toen Hij het zesde zegel opende, en daar geschiedde een grote aardbeving en de zon werd zwart als een haren zak en de maan werd geheel als bloed”

Openbaring 6:12

De Here Jezus verbreekt de zegels. Die gebeurtenissen beschrijven de periode van de ‘Grote Verdrukking’ of van ‘Jacobs benauwdheid’. Het lijkt erop, alsof we onder de verbreking van de zeven zegels, een soort inhoudsopgave ontvangen van al de dingen die gaan gebeuren. Dat neemt niet weg, dat ook deze inhoudsopgave ons al doet huiveren. Zo ook de gebeurtenissen bij de opening van het zesde zegel.

Eerst zagen we vier ruiters, door hun activiteiten kwam er veel leed over de mensen. In zekere zin, zou je nog kunnen stellen dat dit leed het gevolg was van wat mensen elkaar aandoen. Honger als gevolg van oorlog en wanbeleid. Epidemieën grijpen al in onze dagen snel om zich heen. We reizen en vliegen de wereld rond en exporteren op die manier ziektekiemen met een snelheid die eerder onmogelijk was. Het loopt de mens uit de hand.

Maar nu, onder de opening van het zesde zegel zien we de catastrofes die niet direct meer door het handelen van de mens zijn te verklaren. Dit is groter, de natuur, Gods schepping begint zich te verzetten tegen de roofbouw en de exploitatie. De Here God grijpt in en kastijdt de mens op ongekende wijze. In het ‘klein’ zijn soortgelijke dingen gebeurd in Egypte, in de dagen van Mozes in zijn confrontatie met de farao. De vraag was, wil de farao, de Egyptenaar, God herkennen en erkennen. Zelfs in de meest zware straffen en oordelen zien we uiteindelijk dat de Here God altijd nog genadig is.

Mogelijk wil de mens, na tweeduizend jaar genadetijd gehad te hebben, nu door harde hand zich laten gezeggen. Kennen wij niet dezelfde manier van doen? We voeden onze kinderen op met liefde en geduld. Menigmaal leggen we dingen uit, maar soms is straffen noodzakelijk, om zo te corrigeren, maar ook dan kan het nog fout gaan.

De Hemelse Vader is een groot geduldig pedagoog, maar de mens heeft eigen verantwoording.